

АНТИКУЗ ДМИТРО ВОЛОДИМИРОВИЧ

11.09.2022

, Історія регіону, російське вторгнення в Україну — 2022 | Книга пам'яті



Миц Роман Самооборона
близько 3 місяців тому



З глибоким сумом сповіщаємо про смерть бійця Збройних сил України, який загинув від рук окупантів, жителя смт.Козова, Козівська ОТГ, Тернопільського району **Антикуз Дмитро Володимировича, 21.09.1996р.н.** Сім'ю Дмитра війна змусила покинути рідний дім та шукати прихистку в Козівській громаді. Члени громадського формування "САМОБОРОНА КОЗІВЩИНИ", Громадської ветеранської організації «Спілка бійців та волонтерів АТО «Сила України», жителі Козівщини висловлюють щирі співчуття сім'ї, родині, близьким та друзям з приводу передчасної смерті покійного. Вічна пам'ять Герою! вересень 2022 р.

12 вересня 2022р. о 15:00годин
в Соборі верховних апостолів Петра і Павла смт. Козова
відбудеться прощання з 26-річним бійцем
Антикуз Дмитром Володимировичем,
який віддав своє життя захищаючи Україну від російських окупантів.

АНТИКУЗ Дмитро Володимирович (21.09.1996, Донецька область — .09.2022, Херсонська область) — український військовик.

Сім'ю Дмитра Антикуза війна змусила покинути рідний дім та шукати прихистку в Козівській громаді Тернопільського району Тернопільської області. З початком війни на фронт пішов добровольцем. Служив у розвідувально-штурмовому підрозділі ЗСУ. На початку вересня загинув на Херсонщині.

Похований 12 вересня 2022 року в смт Козова на Тернопіллі

<https://irp.te.ua/antykoz-dmytro-volodymyrovych/>

Загинули такими молодими... У Козівській ОТГ попрощались із двома бійцями – Григорієм Смачило і Дмитром Антикузом

- 13 вересня 2022 р.



- Із Григорієм Смачило – 35-річним уродженцем села Олесине, його брат востаннє говорив за дві години до смерті військового. Григорій потрапив на мінне поле на Харківщині. Він до кінця захищав рідну землю.
- Дмитро Антикуз – 26-річний розвідник, родом з Донеччини. Його родина знайшла прихисток в нашій області кілька років тому, коли росія от-от вторглась на схід України. Боець загинув на Херсонщині.
- Трагічна звістка про те, що обох цих таких молодих чоловіків не стало, сколихнула громаду 8 вересня. Прощалися із патріотами 12 вересня...

– В ці дні Козівська громада у глибокій жалобі. Двоє загиблих захисників повернуться додому до сім'ї, яка проведе їх в останню дорогу. Обоє мужньо та віддано боронили рідну землю, нищили ворога. Щирі співчуття усім рідним і близьким загиблих. Вічна пам'ять і вічна слава полеглим! – такі слова написали про Григорія Смачила і Дмитра Антикуза на сторінці Козівська селищна рада.

– Слів немає. Не існує слів, аби висловити наш біль... Є тільки горе, неосяжне чорне горе. І пекуче прагнення помсти... Спочивайте з миром. Перебуваємо в скорботі разом із рідними і близькими загиблих! – коментує Halina Kavka.

– Ця біль розділена на нас усіх. Наші захисники стали і для нас рідними. Горе для нас усіх! Велика втрата для нашої України! Щодень гинуть її сини. Це ціна, сплачена за нашу справжню незалежність. Низько схиляю голову перед кожним Воїном. Вічна пам'ять Вам! Не забудемо... – додає під дописом Olena Standret.

В останню дорогу двох захисників України, які поклали свої молоді життя за звільнення рідної землі, провели 12 вересня. Спершу пройшов похорон бійця Збройних Сил Григорія Смачила. Його поховали на кладовищі у селі Олесине.



Далі в Козові зустріли тіло полеглого військовослужбовця Дмитра Антикуза. Чин похорону невдовзі відбувся у Соборі Верховних Апостолів Петра і Павла.

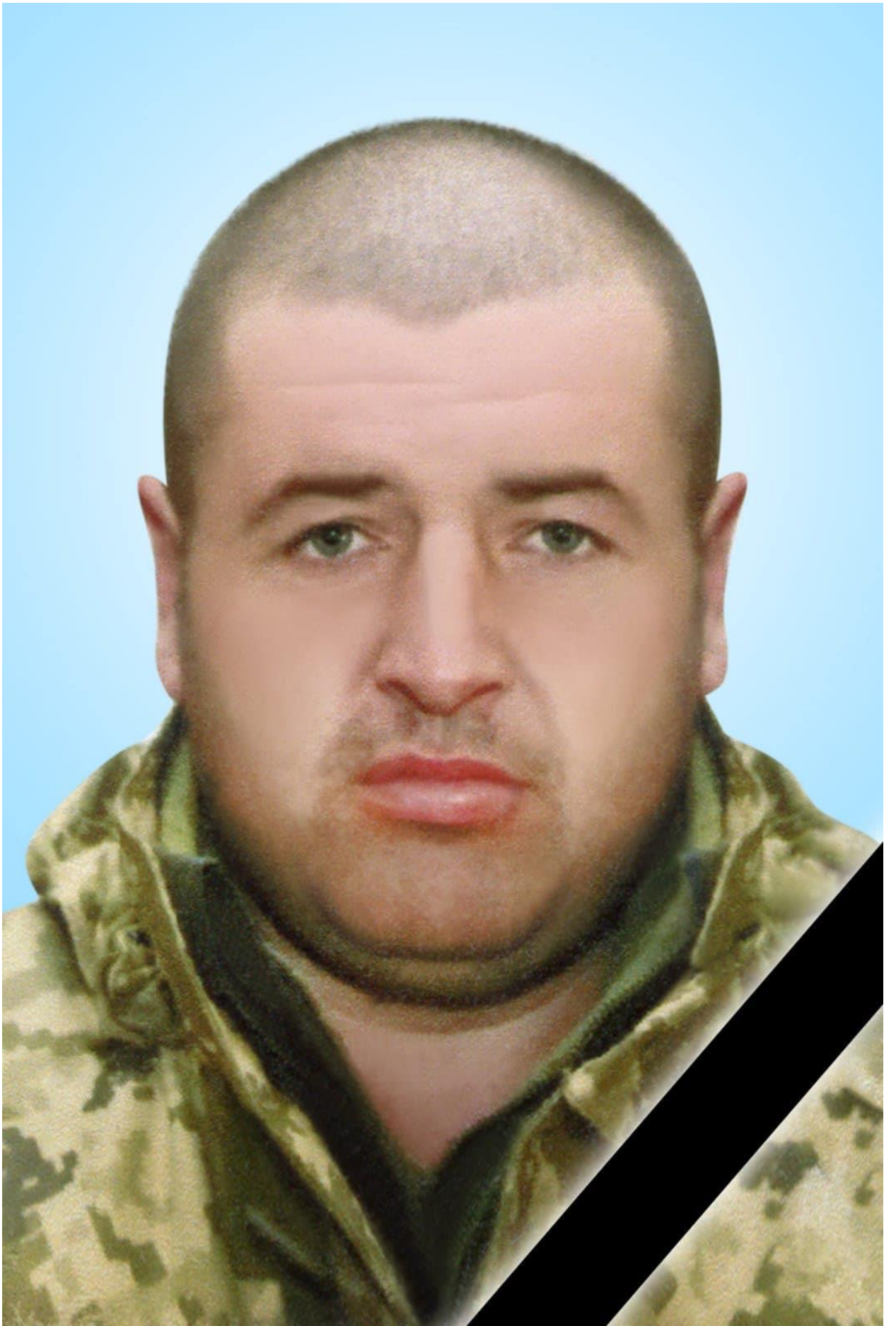


– Сумно і боляче від усвідомлення, що ворог знищує молодих людей, життя яких на старті, в розквіті, яким лише рости дітей і будувати Україну. Віримо, що їх жертва не марна. Вічна пам'ять і слава полеглим! Щирі співчуття сім'ям загиблих, – звернувся до краян Козівський селищний голова Сергій Добалюк.

Був оптимістом і вірив в перемогу України

Смачило Григорій Володимирович народився 6 лютого 1985 року в маленькому селі Олесине, що входить до складу Козівської ОТГ. Свого часу закінчив навчання в Олесинській гімназії і залишився мешкати в рідному селі. Працював будівельником, їздив на заробітки в українські міста, не раз бував у столиці. Григорій не боявся фізичної роботи, ставився до життя із позитивом.

В 2015-2016 роках чоловік перебував у зоні проведення антитерористичної операції (АТО) на сході України. Був активним учасником бойових дій на Донеччині. Віталій Смачило, брат Григорія, розповідає, що його за активну військову діяльність нагородили аж шістьома медалями. Грицько, як кликали захисника найрідніші люди й товариші, нічого не боявся, сміливо йшов просто у самісіньке «пекло», бо не міг стерпіти те, як ворог плундрує нашу землю.



– З перших днів нападу на Україну він добровольцем пішов захищати свій дім та рідну країну. Перебував у різних місцях і точках бойових дій... Григорій був оптимістом та твердо вірив у перемогу України! Він намагався жити цивільним життям, та обов'язок захисту Вітчизни ніколи його не покидав, – каже Віталій.

Григорій був членом громадського формування «Самооборона Козівщини», а також громадської ветеранської організації «Спілка бійців та волонтерів АТО «Сила України». Як тільки розпочалось повномасштабне російське вторгнення, 35-річний військовий вирушив до військкомату.



**З глибоким сумом сповіщаємо про смерть нашого земляка,
бійця Збройних сил України,
який загинув від рук окупантів,
жителя с.Олесино, Козівська ОТГ, Тернопільського району
СМАЧИЛО ГРИГОРІЯ ВОЛОДИМИРОВИЧА, 1985 р.н.**

**Члени громадського формування "САМООБОРОНА КОЗИВЩИНИ",
Громадської ветеранської організації
«Спілка бійців та волонтерів АТО «Сила України», членом якої був Григорій,
та жителі Козівщини висловлюють щирі співчуття сім'ї, родичам,
близьким та друзям з приводу передчасної смерті покійного.
Вічна пам'ять Герою!**

**Про чин похорону і поховання надамо інформацію додатково.
вересень 2022 року**

– Ще за тиждень до війни мабуть всі говорили, що росія нападе. Грицько зразу зв'язався зі своїми хлопцями-побратимами. Наголошував, що піде воювати. Я просив зачекати трохи, глянути по ситуації, подумати. Він не слухав. 24 лютого до мене зателефонував і сказав, що у військкоматі, – пригадує брат загиблого.

Боець відправився обороняти Батьківщину від окупантів фактично в перших рядах. Протягом шести важких місяців Григорій добросовісно виконував свій обов'язок, як справжній чоловік, воїн, патріот, у чи не найгарячіших «точках». Був молодшим сержантом у складі **-ї окремої артилерійської бригади ЗСУ.



– Як казав його командир, вони гнали ворога під Києвом, Черніговом, Сумами, в Лисичанську. Були майже всюди, де найбільше «пекло», – зітхає Віталій.

Григорій Смачило трагічно загинув 7 вересня 2022 року в одному з районів на Харківщині. Так склалися обставини, що встиг поговорити з братом до смерті.

– Він набрав мені з чужого телефону і тихо каже: «Віталік, ми потрапити на мінне поле. Спалило наші машини, але я живий». О 12 ночі помер. Хоч його вже немає серед нас, та я ніколи не забуду героїзм і шалену відданість Григорія Україні! Своїх дітей і дружини він не мав, жив у цивільному шлюбі з коханою, – завершує нашу розмову брат полеглого захисника Віталій.



У соцмережах сотні коментарів, сотні теплих слів, якими пригадують Грицька. Для багатьох він став прикладом для наслідування, безстрашним воїном...

– Мій любий братику, ти справжній Герой, ми тебе любимо і будемо пам'ятати завжди, спочивай з Богом! Ти вірив в перемогу, а отже ми переможемо. Слава Україні! – безмежно сумує за братом сестра бійця

[Руслана Добровольська](#).



– Він був моїм однокласником, маю велику пошану до Григорія! Нехай земля буде йому пухом та царство Небесне! Спочивай з миром, а свої співчуття висловлюю родині, близьким та друзям, – пише [Galia Kulbachunska](#).

– Вічна пам'ять захиснику! Це наш Грицько, дорогий сусідський хлопчик! Ти для мене завжди будеш живий! Царство тобі небесне! – каже [Інна Шапецька](#).



Загинув за два тижні до свого 27-річчя

Антикуз Дмитро Володимирович народився 21 вересня 1996 року. Він родом з Донеччини, а останнім часом проживав у селищі міського типу Козова. Через повномасштабне вторгнення ворога родина Дмитра була змушена рятуватись і знайшла прихисток у Козівській громаді. Юнак переїхав на Тернопільщину з матір'ю і батьком. Тато бійця – кваліфікований рятувальник, тож без проблем знайшов тут роботу. Сам юнак сміливо і без вагань став на захист України. На передову Дмитро пішов служити добровольцем. Чітко виконував завдання керівництва у розвідувально-штурмовому підрозділі ЗСУ. Хлопець не дожив до свого 27-ліття...



На початку вересня він загинув на Херсонщині. Поховали захисника у Козові, як ми писали вище.

Хоча мало хто знав цього відважного юнака, та слова скорботи й головне – подяки за його величезний подвиг, ллються рікою. Люди намагаються хоч таким чином висловити свою біль, сум і горе за молодим бійцем. Завдяки Дмитру і сотням таких безстрашних українців, як він, ми можемо спокійно спати у своїх домівках, вести дітей у школу, ходити у кав'ярні, просто жити...





– Невимовна біль панує у наших серцях! Твій героїзм і силу духу ніколи не забудемо. Ти завжди житимеш у наших серцях і спогадах. Вічна тобі шана, Герою! Ти поклав молоде життя на вівтар перемоги, – коментує Lydmula Moroz.

– Вічна слава Героєві! Нехай пам'ять про загиблого залишається у наших серцях навіки. Він був сином України і віддав життя за свободу держави! Нехай Бог візьме його душу у своє Небесне Царство, – додає також Іванна Луцишин.

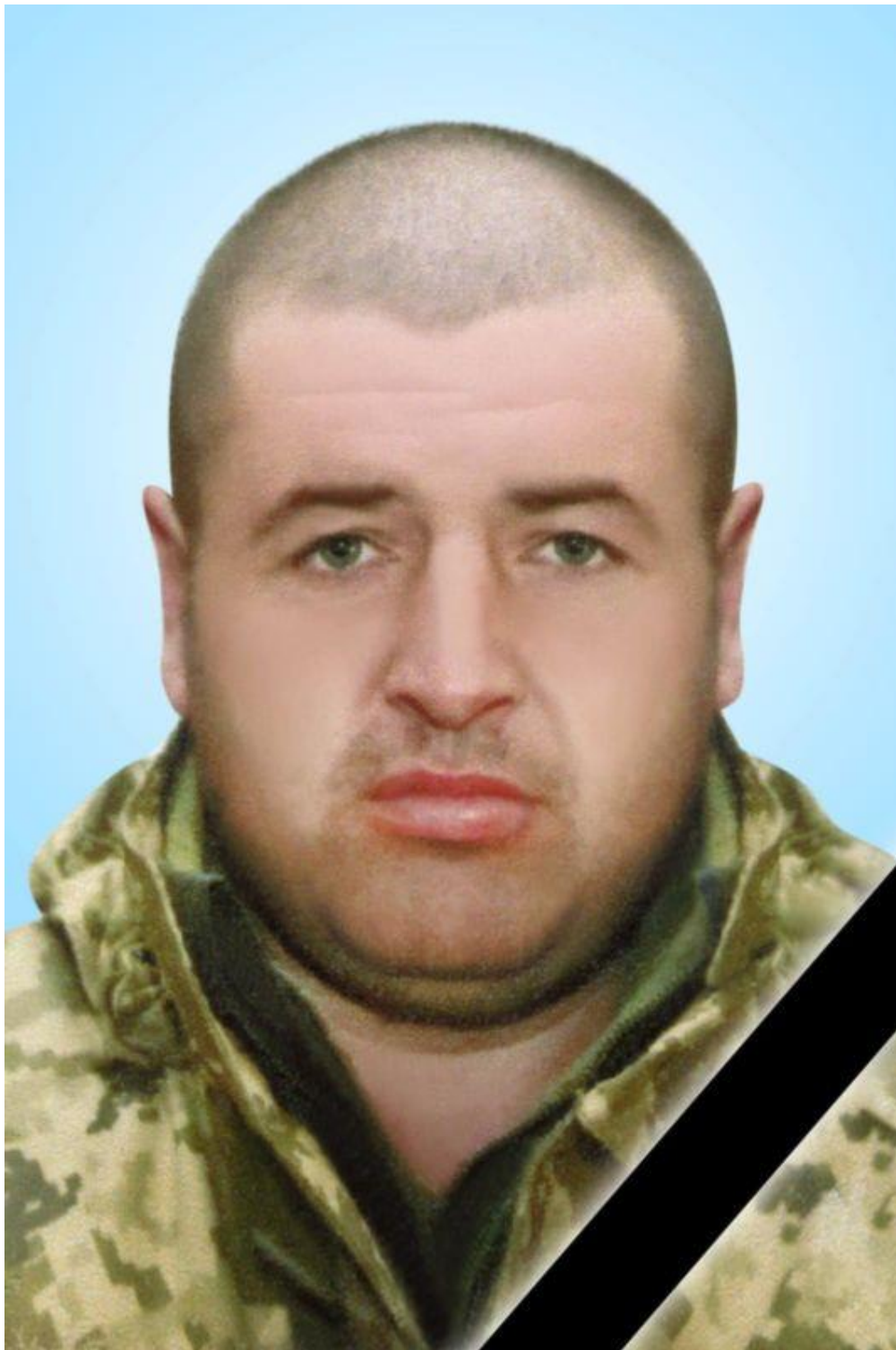
Редакція «20 хвилин» висловлює щирі співчуття матері, сестрі, брату Віталію, всім рідним, односельчанам і побратимам молодшого сержанта Григорія Смачила.

Також глибоко співчуваємо сім'ї, друзям, усім близьким людям розвідника Дмитра Антикуза. Вічна пам'ять і шана вам, Герої...

<https://te.20minut.ua/Podii/zaginuli-takimi-molodimi-u-kozivskiy-otg-poproschalis-iz-dvoma-biytsya-11678677.html>

Над усе любив Україну: на Тернопільщині попрощалися з воїном Григорієм Смачилом

19.09.2022



Григорій Смачило із невеликого села Олесине Козівської громади був щирою, працювитою і дуже позитивною людиною. А ще він надзвичайно любив Україну і ненавидів окупантів. У 2015-2016 роках Григорій захищав Україну в зоні АТО, мав чимало відзнак під час служби.



У мирному житті Григорій був будівельником. Та коли росія розпочала повномасштабне вторгнення, Григорій знову пішов добровільно на фронт. Воював у найгарячіших точках. Був молодшим сержантом у складі однієї з окремих артилерійських бригад ЗСУ. Загинув у Балаклійському районі при визволенні Харківщини. 6 лютого Григорію виповнилося лише 37 років. Осиротіли батьки, брат, кохана. А в селі стало менше на дуже хорошу людину.

Григорій був членом громадського формування «Самооборона Козівщини», а також громадської ветеранської організації «Спілка бійців та волонтерів АТО «Сила України». А тепер з небесним воїнством оберігатиме Україну з небес.

Вічна пам'ять Герою!

<https://nday.te.ua/nad-use-lyubyv-ukrajinu-na-ternopilschyni-poproschalysya-z-vojinom-hryhorijem-smachylom/>